

RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

ARREST

van 18 april 2019 met nummer RvVb-UDN-1819-0901
in de zaak met rolnummer 1819-RvVb-0645-UDN

Verzoekende partij	de heer Johan DEBOEUF vertegenwoordigd door advocaten Johan BELEYN en Merlijn DE RECHTER met woonplaatskeuze op het kantoor te 8500 Kortrijk, Beneluxpark 27b
Verwerende partij	de deputatie van de provincieraad van WEST-VLAANDEREN
Tussenkommende partij	de heer Niels VANBAVINCKHOVE vertegenwoordigd door advocaat Jacky D'HOEST met woonplaatskeuze op het kantoor te 8310 Brugge, Baron Ruzettelaan 27

I. BESTREDEN BESLISSING

De verzoekende partij vordert met een aangetekende brief van 9 april 2019 de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging en de vernietiging van de beslissing van de verwerende partij van 28 februari 2019.

De verwerende partij heeft het administratief beroep van de verzoekende partij tegen de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Koekelare van 25 september 2018 ontvankelijk, doch ongegrond verklaard.

De verwerende partij heeft aan de tussenkommende partij een omgevingsvergunning verleend voor het bouwen van een ééngezinswoning na het slopen van de bestaande woning “volgens ingediend plan en onder dezelfde voorwaarden zoals opgelegd in de beslissing van het college van burgemeester en schepenen dd. 25/09/2018” op het perceel gelegen te 8680 Koekelare, Asstraat 30 met als kadastrale omschrijving KOEKELARE 1 AFD/KOEKELARE, sectie A, nummer 0662m.

II. VERLOOP VAN DE RECHTSPLEGING

De verwerende partij dient geen nota met opmerkingen over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid maar wel het administratief dossier in. De argumentatie van de tussenkommende partij betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid is vervat in haar verzoekschrift tot tussenkomst.

De kamervoorzitter behandelt de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid op de openbare zitting van 15 april 2019.

Advocaat Merlijn DE RECHTER voert het woord voor de verzoekende partij. Advocaat Toon SMETS *loco* advocaat Jacky D'HOEST voert het woord voor de tussenkomende partij.

De verwerende partij, hoewel behoorlijk opgeroepen, verschijnt niet op de zitting.

De verzoekende partij legt ter zitting aanvullende stukken neer. De tussenkomende partij formuleert hiertegen geen bezwaar.

Het decreet van 4 april 2014 betreffende de organisatie en de rechtspleging van sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges (DBRC-decreet) en het besluit van de Vlaamse regering van 16 mei 2014 houdende de rechtspleging voor sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges (Procedurebesluit) zijn toegepast.

III. FEITEN

De tussenkomende partij is eigenaar van een zonevreemde woning gelegen aan de Asstraat (nr. 30) te Koekelare. De bestaande woning staat uiterst rechts op het perceel. De woning is volgens het gewestplan Diksmuide-Torhout gelegen in agrarisch gebied.

Op 12 juni 2018 dient de tussenkomende partij een aanvraag in voor een omgevingsvergunning voor het herbouwen van de woning op een andere plaats. De aanvraag beoogt om de bestaande woning te slopen en te herbouwen op 2,00 meter van de rechter perceelsgrens.

De verzoekende partij is eigenaar van het rechter perceel (661H) dat zij gebruikt "*als weiland (hobbylandbouw - paarden)*".

Tijdens het openbaar onderzoek, dat werd gehouden van 22 juni 2018 tot en met 21 juli 2018, dient de verzoekende partij een bezwaarschrift in. Zij stelt dat de rechter zijgevel van de bestaande woning, minstens gedeeltelijk, "*op de perceelgrens*" staat en dat door het wegnemen van deze muur de mogelijkheden om haar perceel optimaal te benutten, waarmee zij de afwerkingsregel van een bestaande (zonevreemde) wachtmuur in artikel 4.3.3 VCRO bedoelt, fnuikt.

Het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Koekelare verleent op 25 september 2018 een omgevingsvergunning.

De verzoekende partij tekent deze beslissing administratief beroep aan.

De provinciale omgevingsambtenaar adviseert op 4 februari 2019 ongunstig en stelt voor om de omgevingsvergunning te weigeren.

Na de hoorzitting op 12 februari 2019 beslist de verwerende partij op 28 februari 2019 om het administratief beroep van de verzoekende partij tegen de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Koekelare niet in te willigen en onder voorwaarden een omgevingsvergunning te verlenen.

Dat is de bestreden beslissing.

IV. TUSSENKOMST

De tussenkommende partij verzoekt op 15 april 2019 om in de procedure tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid tussen te komen.

Een onderzoek van de ontvankelijkheid van het verzoek tot tussenkomst is enkel aan de orde indien de voorwaarden om de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing te bevelen, zijn vervuld. Zoals hierna zal blijken, is dit niet het geval.

V. ONTVANKELIJKHEID VAN DE VORDERING TOT SCHORSING BIJ UITERST DRINGENDE NOODZAKELIJKHEID

Een onderzoek van de ontvankelijkheid is enkel aan de orde indien de voorwaarden om de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing te bevelen, zijn vervuld. Zoals hierna zal blijken, is dit niet het geval.

VI. ONDERZOEK VAN DE VORDERING TOT SCHORSING BIJ UITERST DRINGENDE NOODZAKELIJKHEID

Op grond van artikel 40, §2, eerste lid DBRC-decreet kan de Raad bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing bevelen op voorwaarde dat er een uiterst dringende noodzakelijkheid aangetoond wordt en dat er minstens een ernstig middel aangevoerd wordt dat de vernietiging van de bestreden beslissing op het eerste gezicht kan verantwoorden.

A. Ernstige middelen

A.1. Eerste middel

Standpunt van de partijen

De verzoekende partij voert de schending aan van artikel 63/1 van het decreet van 25 april 2014 betreffende de omgevingsvergunning, van de artikelen 4.3.1, 4.4.11 en 4.4.14 VCRO, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en van het motiverings- en het zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

De verzoekende partij zet uiteen:

“ ...

Vastgesteld moet worden dat waar de POA duidelijk aangaf dat de nieuwe inplanting zich niet richt op de omgevende bebouwing of plaatselijk courante inplantingswijzen – en dat derhalve niet voldaan is aan één van de cumulatieve voorwaarden die artikel 4.4.14, §1 VCRO vooropstelt – verwerende partij in de bestreden beslissing enkel duidt dat, wat de plaatselijke courante inplantingswijzen betreft, er “aan deze kant van de straat geen andere woningen aanwezig zijn”.

Er zou dan ook geen omgevende bebouwing of een courante inplantingswijze zijn waarop de aanvrager zich kan richten.

De woningen aan de overzijde van de straat zouden nu eens op de rooilijn, dan weer op een zekere afstand van de rooilijn staan, dit ten gevolge van de afbuigende weg.

Waar verwerende partij alzo vooreerst duidt dat er in wezen (ook door de aanvrager) niet kan getoetst worden aan het criterium dat de nieuwe inplanting zich moet richten op de omgevende bebouwing of plaatselijk courante inplantingswijzen omdat er geen woningen zijn aan de kant van de straat waar de nieuwbouw voorzien wordt, moet vastgesteld worden dat (a) zulks een ongeoorloofde inperking is van voormeld wettelijke criterium (de wet stelt geheel niet dat “enkel de omgevende bebouwing of plaatselijke courante inplantingswijzen aan dezelfde zijde van de straat” relevant zouden zijn) en (b) dat dit ook feitelijk geheel niet klopt. Wat verder in de Asstraat zijn wel degelijk ook woningen voorzien aan de kant waar de aanvrager nu zijn nieuwbouw voorziet:

Waar verwerende partij in een tweede zin uiteindelijk toch ook “de woningen aan de overzijde van de straat” in haar afweging betreft, komt zij niet verder dan dat deze zich afwisselend op of een stuk achter de rooilijn zouden bevinden.

Wat daaruit - in concreto - moet afgeleid worden is geheel onduidelijk, laat staan dat uit voormelde vaststelling kan afgeleid worden (1) dat én (2) waarom de aanvraag zich richt op de omgevende bebouwing of plaatselijke courante inplantingswijzen.

Niet enkel gaat “de nieuwe inplanting” [artikel 4.4.14, §1, 3°, b) VCRO] natuurlijk over veel meer dan de enkele afstand tot de rooilijn / de voorziene bouwdiepte - en besteedt verwerende partij, althans bij de bespreking van de verenigbaarheid met het bepaalde in artikel 4.4.14, §1, 3°, b) VCRO, geen enkele aandacht aan andere relevante inplantingsaspecten - het enkele feit dat er aan de overzijde nu eens wel en dan eens niet tot op de rooilijn gebouwd wordt, kan de conclusie dat een inplanting op +/- 5,00 meter dieper dan de bestaande inplanting zich schikt naar de omgevende bebouwing of plaatselijke courante inplantingswijzen niet schragen, temeer alvast nergens in die onmiddellijk omgevende bebouwing - waarmee verwerende partij rekening houdt - een dergelijke afstand van de rooilijn kan weerhouden worden (zie stukken 2), laat staan op een wijze dat kan gewaagd worden van een “courante inplantingswijze”.

Verwerende partij miskent artikel 4.4.14, §1, 3° b) VCRO en motiveert haar standpunt niet afdoende.

Zij heeft de zaken, zowel feitelijk als juridisch, duidelijk ook kennelijk onzorgvuldig beoordeeld.

Waar de POA ook aangeeft dat hij een zijdelingse bouwvrije afstand van 2,00 meter te weinig vindt, specifiek in relatie tot de voorziene kroonlijsthoogte van 5,30 meter, wordt in de bestreden beslissing, enkel ook onder hoofding “goede ruimtelijke ordening”, geduid dat die beperkte zijdelingse bouwvrije strook geen hinder zal veroorzaken voor verzoekende partij, waarbij “hinder” ook al gereduceerd wordt tot rustverstoring ingevolge het gebruik van de voorziene zijdelingse bouwvrije strook.

Evenwel (a) negeert verwerende partij zo vooreerst dat de POA dit als een legaliteitsbelemmering aanziet (ingevolge het feit dat in artikel 4.4.14 VCRO ook voorgeschreven wordt dat de verplaatsing moet gemotiveerd worden vanuit redenen van goede ruimtelijke ordening), (b) gaat verwerende partij eraan voorbij dat de POA de afstand van 2,00 meter tot de perceelsgrens onvoldoende achtte in combinatie met de voorziene kroonlijsthoogte, d.i. o.m. de schaal, het ruimtegebruik en het visueel-vormelijke indachtig

en (c) reduceert verwerende partij de toets met goede ruimtelijke ordening verkeerdelijk tot een loutere hindertoets, zulks dan nog enkel (d) voor wat het al dan niet rustverstarend gebruik van de bouwvrije strook zelf betreft (terwijl ook andere hinderaspecten - bv. privacyaspecten - op deze en andere locaties natuurlijk ten zeerste relevant zijn).

...

Beoordeling door de Raad

1.

In essentie verwijst de verzoekende partij naar het verslag van de provinciale omgevingsambtenaar en bekritiseert ze het andersluidend standpunt van de verwerende partij (1) dat het aangevraagde voldoet aan artikel 4.4.14, §1, 3° b) VCRO en (2) dat de 2,00 meter afstand tot de rechter perceelsgrens aanvaardbaar is.

2.

Uit de gegevens van het dossier blijkt dat het aangevraagde het herbouwen betreft van een zonevreemde woning. De bestaande woning situeert zich aan (en volgens de verzoekende partij op) de rechter perceelsgrens. De aanvraag voorziet in het slopen van deze woning, waarna een nieuwe woning wordt opgericht op 2,00 meter van de rechter perceelsgrens en op minimum 3,00 meter van de linker perceelsgrens. De voorgevel van de nieuwe woning situeert zich 5,00 meter dieper dan de bestaande voorgevel. De diepte van de achtergevel van de nieuwe woning wordt niet gewijzigd.

De conclusie van het verslag van de provinciale omgevingsambtenaar luidt als volgt:

“..."

Overwegende dat het project voorziet in het herbouwen van een zonevreemde woning op een gewijzigde plaats; dat overeenkomstig artikel 4.4.14 VCRO verplaatsing om reden van goed ruimtelijke ordening mogelijk is op voorwaarde dat de nieuwe toestand een betere plaatselijke aanleg oplevert, en zich richt op de omgevende bebouwing of plaatselijk courant inplantingswijzen; dat wat betreft deze laatste voorwaarde niet is voldaan; dat een afstand van 2 m tot de perceelsgrens voor een open bebouwing eveneens geen betere plaatselijke aanleg oplevert; dat bijgevolg niet aan alle voorwaarden van artikel 4.4.14 VCRO is voldaan; dat bijgevolg een legaliteitsbelemmering bestaat om de vergunning te kunnen verlenen;

..."

3.

Artikel 4.4.14, §1 VCRO luidt als volgt:

“..."

§ 1. De vigerende bestemmingsvoorschriften vormen op zichzelf geen weigeringsgrond bij de beoordeling van een aanvraag voor een omgevingsvergunning voor het herbouwen van een bestaande zonevreemde woning op een gewijzigde plaats, op voorwaarde dat voldaan is aan alle hiernavolgende vereisten :

1° het aantal woongelegenheden blijft beperkt tot het bestaande aantal. De creatie van een zorgwoning in de zin van artikel 4.1.1, 18°, is wel toegelaten;

2° voor het herbouwen is ten minste één van volgende oorzaken aanwijsbaar :

a) de woning is getroffen door een rooilijn,

b) de woning bevindt zich in een achteruitbouwzone,

c) de verplaatsing volgt uit redenen van een goede ruimtelijke ordening, en wordt door de aanvrager uitdrukkelijk gemotiveerd vanuit een betere integratie in de omgeving, een betere terreinbezetting of een kwalitatief concept;

3° ten minste één van volgende voorwaarden is vervuld :

- a) de herbouwde woning krijgt dezelfde voorbouwlijn als de dichtstbijzijnde constructie,
- b) de nieuwe toestand levert een betere plaatselijke aanleg op, en richt zich op de omgevende bebouwing of plaatselijk courante inplantingswijzen.

Als het bestaande bouwvolume meer dan 1 000 m³ bedraagt, is het maximale volume van de herbouwde woning beperkt tot 1 000 m³.

...”

De overwegingen in de bestreden beslissing dat het aangevraagde voldoet aan deze bepaling zijn de volgende:

“ ...

De deputatie stelt vast dat aanvrager op afdoende wijze motiveert dat het ontwerp zal resulteren in een betere terreinbezetting nl. centraler op het perceel waardoor de omringende ruimte kwalitatief kan worden ingericht en ook aan de noordoostelijke zijde ramen voorzien kunnen worden. Derhalve is voldaan aan artikel 4.4.14, §1, 1° en 2), c. De nu voorziene inplanting laat toe om twee parkeerplaatsen te voorzien op het eigen terrein, één in pandig en één in de buitenlucht. Bovendien blijft er in de voortuin en langs de perceelgrenzen nog voldoende ruimte voor een groene inkleding. Wat de plaatselijk courante inplantingswijzen betreft moet worden opgemerkt dat er aan deze kant van de straat geen andere woningen aanwezig zijn. Er is hier dan ook geen sprake van omgevende bebouwing waarop aanvrager zich kan richten of een courante inplantingswijze. De woningen aan de overzijde van de straat bevinden zich nu weer op de rooilijn dan weer op een zekere afstand hiervan, dit ten gevolge van de afbuigende weg. Bijgevolg stelt de deputatie vast dat ook is voldaan aan artikel 4.4.14, §1, 3°, b) VCRO en er geen sprake is van een legaliteitsbelemmering.

...”

Op het eerste gezicht blijkt uit deze overwegingen duidelijk en afdoende om welke redenen de verwerende partij het standpunt van de provinciale omgevingsambtenaar niet volgt.

Evenzeer is op het eerste gezicht duidelijk dat de verwerende partij de beoordeling dat de aanvraag voldoet aan artikel 4.4.14, §1, 3° VCRO steunt op de vaststelling dat er aan de straatzijde van het aangevraagde geen andere woningen zijn en dat de woningen aan de overzijde op de rooilijn zijn ingeplant of op een zekere afstand ervan. Het lijkt dan ook niet foutief of kennelijk onredelijk om daaruit af te leiden dat er voor het aangevraagde geen sprake is van omgevende bebouwing of een courante inplantingswijze waarop de aanvrager zich kan richten. De verzoekende partij stelt nog wel dat er verder in de Asstraat woningen zijn gelegen aan dezelfde kant van de straat, doch zonder aan te tonen dat deze woningen kunnen beschouwd worden als “omgevende bebouwing” of “plaatselijk courante inplantingswijzen”.

4.

De verzoekende partij bekritiseert nog de volgende passus in de bestreden beslissing onder de titel beoordeling van de goede ruimtelijke ordening:

“ ...

In het licht van bovenstaande toetsing aan artikel 4.4.14 VCRO werd reeds gemotiveerd dat de aanvraag aanleiding geeft tot een meer optimale terreinbezetting waardoor er ruimte is voor groen en parkeren in de voortuinstrook. De afstand van 2m tot de perceelgrens ten opzichte van een kroonlijsthoogte van 5,3m kan worden aanvaard. In casu gelden geen regels inzake dakhelling en inplanting waardoor een beoordeling op basis van de

*plaatselijke toestand doorslaggevend is. In casu zal de beperkte afstand tot de zijperceelgrens geen aanleiding geven tot hinder voor de aanpalende beroeper. Het standpunt dat kinderen de rust van het paard van beroeper dat op het aanpalend perceel graast zal verstoren, kan niet worden gevolgd. In vergelijking tot de bestaande toestand gaat het om een beperkte strook die gelet op de aanwezigheid van een terras en ruime tuinzone achteraan niet zal worden gebruikt als speelstrook. Volgens het plan is de aanplant van bodembedekkers voorzien in deze zone hetgeen een actief gebruik van deze strook reeds in de weg staat. De inplanting ten opzichte van de perceelgrens is niet hinderlijk voor het aanpalend perceel en is voldoende breed om onderhouden te worden.
...*

Uit die overweging blijkt op het eerste gezicht dat de verwerende partij de afstand van 2,00 meter tot de rechter perceelsgrens zowel in het licht van artikel 4.4.14 VCRO als in het licht van een goede ruimtelijke ordening aanvaardbaar acht, waarbij ze uitdrukkelijk verwijst naar haar eerdere beoordeling onder de titel *“toetsing aan wettelijke en reglementaire bepalingen”*. De verzoekende partij lijkt derhalve niet te kunnen gevolgd worden dat de verwerende partij de opgeworpen legaliteitsbelemmering in het verslag van de provinciale omgevingsambtenaar negeert. De verwerende partij lijkt, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij aanvoert, haar beoordeling ook niet te beperken tot hinderaspecten, maar oordeelt tevens in functie van *“een meer optimale terreinbezetting”*.

5.

Het middel is niet ernstig.

A.2. Tweede middel

Standpunt van de partijen

De verzoekende partij voert met dit middel de schending aan van de artikelen 4.3.1, 4.4.3 en 4.4.11 VCRO, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en van het motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

De verzoekende partij zet uiteen:

“..."

Verwerende partij stelt vast dat het CBS Koekelare terecht tot de vaststelling is gekomen dat de muur op de perceelsgrens niet kan beschouwd worden als een wachtmuur, zonder zelf aanvullend te motiveren op dit punt.

Zoals onder de hoofding “ontvankelijkheid” reeds aangestipt, ligt in deze wel degelijk – minstens ten dele – een wachtmuur voor in termen van artikel 4.4.3 VCRO.

Verzoekende partij verwijst brevitata causa integraal naar het bepaalde in randnummer 14 en herneemt de essentie:

- *er is sprake van een wachtmuur met dubbele wand. Een dergelijke wachtmuur – spouwmuur dus – behoeft natuurlijk geen waterafstotende bekleding. De afwerking van een wachtmuur met dubbele wand doet er niet toe.*
- *de uiterste wand staat wel degelijk op (en wat de funderingen betreft zelfs over) de perceelsgrens.*

- waar hoogstens 2 kleine oneigenlijke openingen voorzien werden, zijn die niet van dien aard om aan de zijgevel het karakter van wachtmuur te ontnemen en bevinden deze zich ook al maar in een zeker - en duidelijk van de rest te onderscheiden - gedeelte van de te slopen woning.

Een en ander belet minstens al niet dat het andere gedeelte – het stuk aan de straat gelegen – wel degelijk te aanzien is als een wachtmuur.

Door te oordelen dat geen wachtmuur voorligt, miskent verwerende partij het bepaalde in artikel 4.4.3 VCRO en minstens is duidelijk dat dat zij de zaken, ook op aangeven van verzoekende partij (stuk 3), opnieuw niet zorgvuldig heeft beoordeeld en enkel onafdoende gemotiveerd heeft.

Minstens is ook duidelijk dat waar zij er verkeerdelijk vanuit gaat dat er in deze geen wachtmuur voorligt, zij de aanwezigheid van die wachtmuur en de aanbouwmogelijkheden voor verzoekende partij onterecht ook niet bij de noodzakelijke afwegingen ex artikel 4.3.1 VCRO heeft betrokken (het ruimtegebruik en de gevolgen voor verzoekende partij).

De opmerking, enigszins ten overvloede, dat er geen wachtmuur voorligt, heeft zodoende wel degelijk ook implicaties ten gronde.

...”

Beoordeling door de Raad

1.

De verzoekende partij houdt voor dat de rechter gevel van de bestaande woning een wachtmuur is in de zin van artikel 4.4.3 VCRO en stelt dat de verwerende partij er verkeerdelijk van uitgaat dat er geen wachtmuur voorligt.

2.

In de bestreden beslissing overweegt de verwerende partij het volgende:

“... ”

De provinciaal omgevingsambtenaar kan zich in zijn verslag niet van de indruk ontdoen dat de ware reden van de beroepsindiener ligt in het feit dat door het verdwijnen van de muur op de perceelsgrens, de bouwmogelijkheden op zijn perceel worden gefnuikt. Zoals het college duidelijk stelt in de bestreden beslissing, kan de muur in kwestie niet worden aanzien een "wachtmuur", zodat een bebouwing op basis van de afwerkingsregel (artikel 4.4.3 VCRO) sowieso niet mogelijk is.

...”

De verwerende partij antwoordt daarmee op de “indruk” van de provinciale omgevingsambtenaar, doch de verzoekende partij toont op het eerste gezicht niet aan dat deze overweging enige relevantie heeft of kan hebben bij de beoordeling of het aangevraagde al dan niet in aanmerking komt voor het verlenen van een vergunning. De passus lijkt integendeel een overtollige overweging in de beoordeling of het aangevraagde voldoet aan de “wettelijke of reglementaire bepalingen” en aan het criterium van een goede ruimtelijke ordening.

Het middel is niet ernstig.

B. Uiterst dringende noodzakelijkheid

Aangezien in het vorige onderdeel is vastgesteld dat de verzoekende partij de ernst van de middelen niet aantoot, is een onderzoek naar de uiterst dringende noodzakelijkheid niet aan de orde.

BESLISSING VAN DE RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

1. De Raad verwerpt de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.
2. De uitspraak over de kosten van het beroep wordt uitgesteld tot de beslissing over de vordering tot vernietiging.
3. De Raad legt de kosten van de tussenkomst, bepaald op 100 euro, ten laste van de tussenkomende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel in openbare zitting van 18 april 2019 door de tiende kamer.

De griffier,

De voorzitter van de tiende kamer,

Jonathan VERSLUYS

Nathalie DE CLERCQ